

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' είκοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἔδρεσομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἑνιακόσα.
 ὄλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θά περνοδὶν' ἡ γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἔνδιαφέρονσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅκτω φράγκα εἶναι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τοσλεπῆ
 ὅτι πωλοῦμεν σώματα ε Ρωμοῦ » ἀνελλιπῆ
 μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
 δὶν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ὅκτώβρης, εἰκοσι κι' ἐνιά,
 κ' ἀρχίζει πάλ' ἡ χειμωνιά.

Χίλια τέσσαρα μετρῶ κι' ἑκατὸν ὀδόντια,
 νέα γιὰ τοὺς Βουλευτὰς γράφονται προσόντια.

**Τὰ ξύλενα νευρόσπαστα γελουὺν
 καὶ γὰ τὴν ἐξουθένωσι 'μελουὺν.**

— Ω! τῆς ἐξουθενώσεως
 τῶν ἐξουθενωθέντων...
 — Ω! τῆς διακινώσεως
 στομάχων πληρωθέντων.

— Ω! τῆς ἐξουθενώσεως φυλῆς παραλαούσης
 τὸ κλίος ἄλλης πλάσεως...

— Ω! τῆς ἐξουθενώσεως φυλῆς φωτοβολούσης
 μὲ φῶς ἀντανεκλάσεως.

— Ω! τῆς ἐξουθενώσεως φυλῆς περιουσίας,
 ὅπου μνημόσυνα τελεῖ
 τὰ μάλιστα λυσιτελεῖ
 μετὰ γονυκλισίας.

— Τί σαλιγκίρει, βρι σαγκί;
 — Δὶν τὰμαθες τὰ νέα;
 — Ἐξουθενώθη παντελῶς μία φυλὴ γενναία.

— Π. — Μωρολογεῖς;
 Φ. — Μωρολογῶ.
 — Π. — Κλείσει τὸ στόμα τὸ θρασύ.
 Φ. — Εἴμ' ἐξουθένωμα κ' ἐγώ,
 εἶσ' ἐξουθένωμα καὶ σύ.

— Π. — Μὰ κ' ἂν ἐξουθενώθημεν γιὰ τοῦτο τί σὲ μέλει;
 φθάει μονάχα, Φασουλή, νὰ βγάλῃς τὸ καρβελάι.
 Φ. — Κ' ἐγὼ ποσὸς γιὰ τὸν λαὸν τὸν ἐξουθενωθέντα
 δὶν δέτω, φίλη κόρα,
 κ' Ἄργεντινὴ δεκάρα,
 μὰ σοῦ τὰ λέω μοναχὰ νὰ γίνεσαι κουβέντα.

— Π. — Λοιπὸν ἐξουθενώθημεν;
 Φ. — Βιθαίως, Περικίττω,
 γι' αὐτὴν τὴν ἐξουθένωσι μηδὲς ἀμφιβαλέτω.
 — Π. — Λοιπὸν ἐξουθενώθημεν;

Φ.— Βεβαίως, βρή μαζίτα...
 μου λένουν ὁ Πρωθυπουργὸς πᾶς τᾶς νύκτα σκίτα.

Π.— Βρή τείνα κῆθτα πῶς μου λές;
 Φ.— Τὸ λένε τώρα καὶ Βουλὰς,
 τὸ λένε καὶ Πρωθυπουργοί, ντόπια καὶ ξένα θρέμματα,
 τὸ πᾶς ἐξουθενώθημεν δὲν εἶναι δῆλolu ψέμματα.

Τᾶς λαλεῖ Πρωθυπουργὸς τοῦ νέου Βασιλείου,
 ὅτι τὸν περιούσιον λαὸν τῆς Ἑλλάδος,
 ὅπου τὸν ἐλογάριαζε καὶ Ἄνατολὴ καὶ Ἑυρώπη,
 διάφοροι δημαγωγοὶ καὶ ψευδοδημοκράτοι
 τὸ πῶτον ἐξουθένωμα τὸν ἔκαναν τοῦ κόσμου,
 ὅπου καὶ ἐγὼ σιχάινωμαι νὰ τὸν κοττάζω ἄμπρός μου.

Τὸ κλέος ἔκλαυσα λαοῦ κλεινῶς ὑπερπράνου,
 ὅπου τὸν βλέπει καὶ γίλεξ
 ὅταν προτείνη ἴστας Ἀυλὰς
 τὸν δίσκο τοῦ ζητιάνου.

Κεῖ εἶδα τὸν λαὸν καὶ ἐγὼ, τὸν καθ' ὅλα πλούσιον
 καὶ ὄντως περιούσιον,
 ὁ δούλος νὰ γουπετεῖ
 καὶ δυὸ δίσκου νὰ κρατῆ,
 ἕνα γιὰ νὰ διακουεῖ
 καὶ ἄλλον γιὰ νὰ μνημεύει.

Ὅσαν σκίαν τὸν εἶδα
 σκιάς ν' ἀκολουθεῖ
 μὲ ξύλινη λεπίδα,
 μὲ ξύλινο σπαθί.

Καὶ τὸν εἶδα νὰ στηρίξη πόδους, Περικλῆ, ποικίλους
 σὲ σκιάς νεκρῶν ἀλόου.
 Καὶ τὸν εἶδα νὰ καλῆ
 τὰς σκιάς κλεινῶν προγόνων,
 καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
 πρὸς ἐκείνας νὰ λαλῆ.

Μὲ ρήτορας παμπόλλους κηλοῦσης εὐγλωττίας
 ἔκανε κάθε τόσο σκίαν ἐπιστρατείας,
 καὶ ἕνας στρατὸς σκίαν τὸ κράτος ἐπιλημμέναι
 καὶ ἔγινετο μ' αὐτὸν μεγάλο πανηγύρι.

Κεῖ ἀφοῦ λεπτὰ δὲν εἶχε, βρῆ Περικλῆ κενήφ,
 στρατὸς νὰ διατρέφῃ
 γι' αὐτὸ σκιάς ἀμίσως ἔδραζε ἴσθη γραμμῆ,
 ὅπου, καθὼς γνωρίζεις, δὲν θέλουσι ψωμί,
 καὶ ἔτσι χωρὶς παράδες εἶχε στρατὸς ἀλκίμου
 ἐπὶ ποδὸς ἱτοιμους.

Καὶ σκιάς ἀκολουθῶν ἀενάως ἐσυχῆται
 γιὰ τῶν ὄνων τὰς σκιάς μὲ σοφίαν Ἀδθηρίτη,
 καὶ λαμπρὸς σκιαμαχῶν ἀνεξόδου καὶ ἀνωδύνου
 ἔγινε σκιά καὶ ἐκείνου.

Λαὸς σκίαν προβάλλων θριάμβους ἀληθείας,
 λαὸς ἐξουθενώσας
 πατρίδας κυβερνώσας,
 ἀλλὰ καὶ παρὰ τούτων κατεξουθενωθείς.

Λαὸς συφορασμένους,
 τῆς κληρονομίας κλεινῶν
 γειρατρῶν ὀλοίνα.

Καὶ παραφουσκωμένους
 μὲ κουτοῦρου κουδίνοντας
 καὶ ἄντερα φουσκωμένα.

Λαὸς ἱμποτισθεὶς
 μὲ τὸσην ρητορείαν
 ἀνδρῶν καλλιστεράνων.

Λαὸς καταρτισθεὶς
 πρὸς ἀεροπορίαν
 ἀνευ ἀεροπλάνων.

Ἵψόνει ἱναίριος ἐν μέρει καὶ καθόλου
 κρατῶν ἀσκούς Αἰόλου,
 καὶ μὲ πνοὰς ἀνέμων
 ἐπαπειλῶν τὸν Ἄλιον.

Ἄψογος καὶ ἀνεξίκακος ὅταν ἀγριον ἀγῶνα
 δέχεται νὰ τοῦ κάνουνε τ' αὐτὰ τοῦ τελατίνου,
 τοῦ δίνεις μπάτσο, Περικλῆ, ὅτῳ μάγουλῳ τοῦ τόνα,
 καὶ ἐκείνος ἀφελίστατα καὶ ἄλλο σοῦ προτείνει.

Ἄψογος καὶ ἀνεξίκακος παίζει τὸν Καρπάσο,
 ἄλλοι τοῦ δειγνους γροθιά,
 τουφεκία Μάνλιερ, σπαθιά,
 καὶ αὐτὸς τοὺς δειγνι δίσκο.

Ἄψογος εὐν τοῦ εἰχωνται λυσάρακα σκολιά,
 ἄψογος καὶ ἀνεξίκακος εἰς ἕλας τοῦ τὰς φάσις,
 ἄψογος μὲ Συντάγματα κηλοῦρα καὶ παλῆ,
 καὶ μὲ τὰς Ἀνορθώσεως τοῦ καὶ τὰς Ἐπαναστάσεως.

Γελῶ ὅτῃν ἐξουθενώσιν λαοῦ περιουσιῶν
 σὲ κλέη καὶ σὲ μνήματα προγονικὰ πλουσιῶν.
 Ἄψογος καὶ ἀνεξίκακος μ' ὅλα γίλεξ ὁὐν χάχας,
 καὶ ἔγινε τώρα φιετυτὸ καὶ ἔβγαλε τὸ τσαρούχι,
 καὶ οὐδ' ἐτέρωτ' αὐστηρῶν κρατεῖ ἴστας διαμάχας,
 φθάνει νὰ μὴ τοῦ πάρουσι καὶ αὐτὸ τὸ ἴλιγο ποῦχει.

Λαὸς, ποῦ πάντοτε εὐθύμει
 καὶ ὁὐν τοῦ λεπτὸ τὸ ψωμί,
 καὶ δι' ἐξουθενώσεως ἐπιζῶν ἀμοιβαίας
 μεγάλας νίκας ἀσφαλείς νὰ δρίψῃ καὶ βεβαίας.

Ἄψογος καὶ ἀνεξίκακος, ποῦχι τὸ στόμα χάσκα
 νὰ χάρητ παπαρδάλιας,
 καὶ μὲς ὅτῃς ἄλλας τρέλλαις
 κοθῶνους Ἀνορθώσεως ἐφόρει καὶ κάσκα.

Δόξαξ ἑλληνάτης,
 καὶ ἔξω φωνάζει νοῦς
 καὶ φέρνει τὰ σημάματα.

Λαμπρὸς ἰδιοφρηλάτης
 τροπαίων οὐρανοῦ
 μὲ Φαεθόντων ἄρματα.

και γι' αυτήν παραβρυχώνται
τόσοι λείοντες και σκύμνοι.

Κι' ἔρπον δὲν ἀγάλλεται μὴ τ' ἄφρονά της δάρα,
καὶ φῶς τῆς Ἀνορθώσεως δὲν βλέπει ἀνατέλλον,
κι' ἂν ὄντως ἐξουθενά δὲν ἦσσαν ἕως τώρα,
θὰ γίνης ὁμως σίγουρα 'στὸ μετ' ὄλιγον μέλλον.

Ἐφ' ὅσον πρὸς αὐτὴν τυφλὸν δὲν ἔχεις πίστιν
καὶ δὲν ἀκολουθεῖς τὸν ἕνα κι' ἄλλον μύστην,
ἔρπον τοὺς Μεσίαις τοὺς νέους ἀντικρούεις
δίχως νὰ συγκινήσαι καὶ δίχως νὰ διακρούης,
βεβαίως κεφαλής ἔχεις μεγάλην σίνωσιν
καὶ τρίχις ἀσφαλῶς πρὸς νέαν ἐξουθίωσιν.

Ὁ νέος τῆς Βουλῆς κανονισμός καὶ κάθε Βουλευτοῦ σωφρονισμός.

Π.—Νέος κανονισμός ἔγινε τῆς Βουλῆς
καὶ μὴν παραλαλής.

Νέος κανονισμός, ἔργον τῆς Ἀνορθώσεως,
προάγγελος κι' αὐτὸς μελλούσης βελτιώσεως.

Τοῦτος θὰ μαζέψῃ μόνο
τῶν πατέρων τὰ λουριά,
ποῦχαν τόση 'λευθεριά
'στὸν παλῶ τῆς λίμας χρόνο.

Τοῦτος θὰ διοργανώσῃ
τῶν πατέρων τὰ μυαλά,
τοῦτος θὰ τοὺς βάλῃ γινῶσι
καὶ δὲν θὰ 'μιοῦν πολλά.

Τώρα μετρημένοι λόγοι,
θὰ 'μιλῆς με τὸ 'ρωλόγι,
θὰ σὲ πιάνη βουδαμάρα,
καὶ μὴ φρίκη καὶ τρομάρα
θὰ κυττῆς τὸν Τσιριμῶκο...
σοῦτ, μωρέ, σκαμὸς καὶ μόκο.

Θὰ λείψῃ τὸ παλῶ
ἐκεῖνο ρεμπελιό,
καὶ θάναί σὺν Σχολεῖο.

Μόλις πηγαίνεις 'στὴ Βουλή θὰ σοῦ φωνάζουν στάσου,
καὶ θὰ εἰ βάζουν εἰ χερεὶ νὰ γράφης τὸνομά σου,
κι' ἔτσι θὰ φαίνεσαι παρών, ἄλλως, φουκαρά,
ἄπαν θὰ σημειώσεσαι, καὶ τότε συμφορά.

Κι' ἂν ἐντόμως σκούζης δι
σὲ Κουβέρνο εὐδαστό,
παρευθὺς γονατιστό
θὰ εἰ βάζουν 'στὴν κόχη.

Κι' ἂν εἰς τὰς συνεδριάσεις
μὴ τὴν ὥρα δὲν προφθάσης,
κι' ἂν ἀργήσης, φαμαρόνο,
δευτερόλεπτο καὶ μόνο.

Κι' ἂν ἀνάγκη σ' ἀναγκάσῃ νάβγης ἔξω μὰ σιγμῇ,
τότε θίλοντας καὶ μὴ
θὰ πληρώνης πρῶστιμο,
καὶ θὰ λῆς: τί νόστιμο!

Κι' ὅταν σ' εἰρίσαι ἡ χαρυνὴ μέσα 'στὸ Βουλευτήριο
κι' ἀρχίζεις τὸ χασούρημα καὶ θίλεις ὄπνωτήριο,
θὰ μῆνης ντουρος κι' ἄγγουρας μὴ μάτια 'σάν γαρίδα
γιὰ τὴν φτωχὴ πατριδα.

Ἄν θὰ κοιμάσαι σὺν καὶ πρὶν 'στὴν ἔδρα ξαπλωμένος
σὺν βόας ναρκωμένος,
οὐδ' ἤχος δὲν θ' ἀκούεται βαρὺς ρουχαλητῶν,
καὶ μόνον ἐπιτρίπεται νὰ λῆς καθ' ἑαυτὸν:

Τώρα τὰ ξημερώματα, ποῦ 'εὔθυσαν τὰ φῶτα μας,
κυττάξτε τὰ μούτρα μας, μυρίστε τὰ χῶτα μας,
τώρα τὰ ξημερώματα 'δῆτε πατέρων γλώσσαις,
τώρα τὰ ξημερώματα ποῖός ἐχ' αὐγὰ γιὰ κλώσσαις.

Κι' ὅταν τὸν τόνον τῆς φωνῆς
ὕψωσης, τσαναμπέιη,
κι' ὅταν ποσῶς δὲν συμφωνῆς
μαζὶ μὴ τὸ Ντοβλίη,

ὡς ἀτακτος θὰ κρίνεσαι, προπέιτης, τολμητίας,
καὶ πύξ καὶ λαξ θὰ κλίνεσαι μὲς 'στὰς Ἐνωμοτίας.

Κι' ὅπως γράφουν, Φασουλῆ μου, τοὺς ἀτάκτους μαθητὰς
μὲς 'στοὺς πίνακας τοὺς μαύρους, ἔτσι καὶ τοὺς Βουλευτὰς.
Τιμωρία ποῦ δὲν παίζει καὶ ποιητὴ πολὺ βαρειά,
θὰ τοιγοκολλοῦν ἀβίαι καὶ σὲ πόλεις καὶ χωριά
πῶς ὁ Βουλευτὴς ὁ δεινά κατεστράξῃ τῇ Χάβρα,
καὶ γι' αὐτὸ 'στοῦς ἐκλογεῖς
τῆς φιλελευθέραις γῆς
ἐπιβάλλεται καὶ τοῦτον νὰ τὸν σπᾶσουν 'στὰ μαῦρα.

Τέτοια κι' ἄλλα πρὸ σπουδαία, φίλατέ μου μπεχλιβάνη,
ὁ κανονισμός ὁ νέος τῆς Βουλῆς περιλαμβάνει:

Φ.—Τοῦτον, Περιελῆ, κι' ἰγὼ τρίχως νὰ διακοινώσω.

Π.—Ὅμως στάσου μὴ ξυλμαῖς νὰ σὲ κατεξουθενώσω.

Ἐκὰ καμπόσσαις ποιικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

'Εκεῖνο τὸ σπουδαῖον τῆς Ἀτλαντίδος φύλλον
ἐκίδει κατὰ μῆνα καὶ περιοδικὸν
εἰς ὅλην κι' εἰς εἰκόνας τὰ μέλιστα ποικίλον
κι' ἐφάμιλλον καθ' ὅλα τῶν Εὐρωπαϊκῶν.
'Στὴν Νίαν τὴν Ἰόρκην πολυτελῶς ἐκίδεται,
χωρὶς δαπάνης, κόπων καὶ θυσιῶν νὰ φεῖται.

Ὁ Ἄδλια Προμπονάς, γιαντρός τῆς κήλης ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ μὴ τοὺς ἐπιδήσειους του μεγάλου κάνει κρότον.
'Επίδειμοι μοναδικοὶ καθ' ἅπαν τὸ Βασιλεῖον,
κριθέντες ὡς θαυματουργοὶ κι' εἰς ὅλην τὴν ὕψηλιον.
Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Πειραιῶς εἰς τρεῖς παρευθὺς
πρὸς εἰρεῖν τοῦ Προμπονά κάθε κηλοπαθῆς.